

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, a 2019. június 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt **vádltott neve** ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2019. január 21. napján kihirdetett 3.Bf.78/2018/23. számú **ítéletét helybenhagyja.**

I n d o k o l á s :

A Soproni Járásbíróság a B.170/2016/54/1.szám alatti ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 235.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétségében. Ezért 1 év fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre és a közúti járművek vezetésétől 3 év eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat a büntetett előlélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól előzetes mentesítésben részesítette. A járművezetéstől eltiltás tartamába beszámította a 2015. november 30.napjától eltelt időt és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 286.898 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében.

A Győri Törvényszék, mint másodfokú bíróság a járásbíróság ítéletét a 3.Bf.78/2018/23.szám alatti ítéletével megváltoztatta a vádlottat a Btk. 235.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pontja szerinti halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétsége alól bizonyítottság hiányában felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 363.098 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú ítélet ellen a főügyészség az ellentétes döntést sérelmezve, a felmentő rendelkezést támadva, az ítélet részbeni megalapozatlansága miatt, annak megváltoztatása és a vádlott bűnösségének halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétségében történő kimondása, valamint büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést módosított formában tartotta fenn hivatkozva arra, hogy a másodfokú bíróság ítélete részben felderítetlen, részben a törvényszék indokolási kötelezettségét is megszegte. Az igazságügyi orvos- és elmeorvosszakértői véleményekből kiemelte és rögzítette az átiratban azokat a szakértői megállapításokat, amelyek közt ellentmondásokat véltek felfedezni. Hivatkozott arra, hogy a vádlott valamennyi megnyilatkozását egységesen értékelve megállapítható, hogy a **vádltott** mindvégig tisztában volt a felelősségével, azt elismerte. Utalt arra is, hogy a másodfokú bíróság a szakvélemények bizonyítékként történő értékelése során " az orvosszakértői vélemény szerint" kezdetű fejtegetésében valójában az igazságügyi pszichiátriai szakvéleményből idéz úgy, mintha nem két, részben ellentétes szakvélemény készült volna. Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a másodfokú tárgyaláson az orvosszakértő fenntartotta az elsőfokú eljárás során előterjesztett véleményét. Az ezen részben ellentmondó szakvéleményeket a törvényszék aggálytalanul elfogadta. Hivatkozott arra is, hogy tarthatatlan, miszerint ugyanaz a szakértő két eltérő minőségben, mint az orvosszakértői vélemény előterjesztője és mint a pszichiáter szakértői vélemény egyik előterjesztője mást-mást mondott. Emiatt mindkét szakvélemény tekintetében új szakértőket kellett volna kirendelni. Kifogásolta a

fellebbviteli főügyészség azt is, hogy a másodfokú bíróság a védő által a régi Be. hatálya alatt előterjesztett magánszakértői véleményről nem tett említést és nem foglalt állást tekintetben sem, hogy annak a Be. hatályba lépését követően becsatolt kiegészítését miként kell figyelembe venni. Nem tartalmazza a másodfokú bíróság ítélete a magánszakértői véleményben szereplő megállapításokat, azoknak az orvosszakértői és pszichiáter szakértői véleményekhez fűződő viszonyát. Hivatkozva arra, hogy a harmadfokú eljárásban bizonyításnak nincs helye, az ügyészi fellebbezést mindezek alapján a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányulóan tartotta fenn annak megjegyzésével, hogy a főügyészi hivatkozással szemben a vádlott vészfékezésre nem volt köteles. Indítványa szerint a másodfokú megismételt eljárásban új szakértők kirendelése szükséges mindkét szakterületre. A másodfokú bíróságnak állást kell foglalnia arról is, hogy a Be. 198.§ /1/ bekezdésére figyelemmel a magánszakértői vélemény szakvéleménynek tekinthető-e, a /2/ bekezdés szerint értékelendő-e, illetve a /3/ bekezdés szerint ütköztetendő-e a bíróság által kirendelt szakértők véleményével. Hivatkozása szerint a vádlotti vallomások értékelésekor a terhelt által elmondottakat a maguk egészében, egységesen, állításainak összefüggéseire tekintettel, preconcepciótól mentesen kell az indokolási kötelezettséget teljesíteni. Végül utalt a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a megismételt eljárásban más tanácsnak kell eljárnia.

A vádlott védője a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra tett észrevételében hivatkozott arra, hogy az első és másodfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva járt el. Mindkét eljáró bíróság részletes bizonyítást vett fel, másodfokon a szakértői véleményekben lévő esetleges ellentmondások feloldásra kerültek. A fellebbviteli főügyészség által jelzett ellentmondások csak látszólagosak, melyek abból fakadnak, hogy az eljárás különböző szakaszaiban a szakértők részére más-más jellegű kérdések kerültek feltevésre. Nincs olyan további bizonyíték, amely egy újabb másodfokú eljárásban felmerülhetne. A védelem álláspontja szerint a fellebbviteli főügyészség azon hivatkozása, hogy a másodfokú bíróság az ítélet indokolásában nem tért ki **szakértő 1** szakvéleményére, nem helytálló. A másodfokú bíróság figyelembe vette az orvosszakértők, beleértve **szakértő 1-** szakvéleményét is. Nem osztotta a védő a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját sem, hogy szakértő 2 szakértő nem járhatott volna el az ügyben, mint orvosszakértő és mint a pszichiátriai szakvélemény egyik előterjesztője. A szakértő a két szakvéleményben más-más kérdésekre más-más kompetencia szerint tett megállapításokat, a két vélemény közt nincs semmiféle ellentmondás. Hivatkozott a védő arra is, hogy téves a fellebbviteli főügyészség állításával szemben miszerint a vádlott büntetőjogilag elismerte volna a felelősségét, az idős vádlott a balesetben feleségét veszítette el, mely bármilyen büntetéshez képest is nagyobb büntetés, ezt csak fokozta a vele szemben indított büntető eljárás, így az elsőfokú ítélet kihirdetésekor nem volt abban a helyzetben, hogy megfelelően mérlegelje azt, hogy a felmentés és az enyhítés közt mi a különbség. Utalt arra is a védő, hogy attól, hogy egyenes útszakaszon van útpadka még nem jelenti azt, hogy vészfékezés nélkül azonnal meg tud állni a gépkocsi vezetője pláne úgy, hogy az eljárás során nem sikerült bizonyítani, hogy a vádlott álmoság érzése és elalvása között ténylegesen mennyi idő telt el. A védelem határozott jogi álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete megalapozott, annak indokolása megfelel a törvényi követelményeknek, megállapítható, hogy a szakvélemények közt lezáratlanul nem maradt ellentmondás. Végül hivatkozott a védő arra, hogy a fellebbviteli főügyészség által indítványozott megismételt eljárásban újabb bizonyíték nem várható, újabb szakértők kirendelése és meghallgatása indokolatlan és felesleges. A jelenleg 77 éves vádlottnak az elmúlt években a felesége elvesztése miatt érzett tragikus helyzetét csak elmélyítette a büntető eljárás hatálya alatt állás, melyet egy megismételt eljárás tovább fokozna, mindezekre tekintettel a védő a törvényszék ítéletének helybenhagyását kérte.

A harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta nem kívánva megismételni azt. Utalt azonban arra, hogy amennyiben

a vádlott apnoes betegségéről bizonyíthatóan nem tudott, nem bizonyítottság, hanem bűncselekmény hiányában lett volna helye a másodfokú eljárásban felmentésének. Ellenkező esetben a másodfokú ítélet, ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott átiratában részleges megalapozatlanságban szenved.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség átiratára tett észrevételében foglaltakat fenntartotta. Annak három sarokpontját kiemelte. Hivatkozott arra, hogy a másodfokon lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megalapozottan került a másodfokú ítéletbe a 6. oldal 4.bekezdése, mellyel a törvényszék mellőzte az elsőfokú ítéletnek a 3. oldal 5.bekezdését és rögzítette azt, hogy a baleset oka az volt, hogy a vádlott előre nem látható és ismerhető betegsége miatti elalvása miatt tudatvesztéses állapotba került, ezért nem tudta kontrollálni a gépjármű vezetését, emiatt terhére KRESZ szabályszegés nem állapítható meg. A másodfokú ítélet helybenhagyása melletti második érvként hozta fel, hogy a védelem álláspontja szerint a szakértői véleményekkel kapcsolatos mérlegelése a másodfokú bíróságnak megfelelő, törvényes. Harmadik érv a védelem részéről, ami a fellebbviteli főügyészség átirata ellen szól, hogy a fellebbviteli főügyészség tényről tényre helytelenül következtetett, amikor a vádlott felelősségének elismerő nyilatkozatát egyben büntetőjogi értelemben vett elismerő nyilatkozatként értékelte. Mindezekre tekintettel a védő a másodfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott a harmadfokú nyilvános ülésen csatlakozott védőjéhez, előadva, hogy a baleset óta is keresi felelősségét, hogy milyen okból és mennyiben járulhatott hozzá a feleségének elvesztéséhez is vezető balesethez.

A fentiekből kitűnően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével ellentétes döntést hozott, amikor az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette. Mindezek alapján a Be.615.§ /2/ bekezdésére figyelemmel a Be. 615.§ /1/ bekezdése alapján megnyílt a másodfellebbezés lehetősége. A harmadfokú eljárásban a harmadfokú bíróság a Be.618.§-a értelmében a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett valamint az első és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

A felülbírálat mindebből következően bár szűkebb, mint a másodfokú eljárásban, ezzel együtt is teljeskörű volt, melynek keretében az ítéletábrla megállapításokat tehetett a Be. 590.§ /5/ bekezdésében írt kérdéskört illetően, így vizsgálhatta, hogy a másodfokú ítéletet nem kell-e a Be. 607. § /1/ bekezdése és 608. § /1/ bekezdése alapján hatályon kívül helyezni, nem kell-e az irányadó tényállás alapján a vádlottat felmenteni, vagy vele szemben az eljárást megszüntetni, helytálló-e a cselekmények minősítése és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezés.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A vádlott a balesetet követően utána kívánt járni, hogy azt mi okozta. Már a nyomozás során átfogó vizsgálatnak vettette alá magát, ahol alvási apnoé betegséget állapítottak meg nála. A nyomozás során ehhez kapcsolódóan igazságügyi orvosszakértői vizsgálata nem történt meg, így az elsőfokú bíróság komoly további bizonyítást vett fel, igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki annak eldöntése érdekében, hogy a vádlott 2016-ban megállapított ezen betegsége mennyiben járulhatott hozzá a bekövetkezett balesethez.

A szakértő a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította a súlyos fokú alvási apnoe szindróma és a következményes napközbeni aluszékonyság szindróma balesetkori fennállásának tényét, mely megállapításait a járásbíróság előtt folytatott eljárásban is megerősítette meghallgatása során. Nyilatkozott a szakértő arra is, hogy a cselekvőképtelenség megállapítása igazságügyi pszichiáter

szakértői vizsgálat keretében véleményezhető. A vádlottnál olyan szomatikus betegségek és külső körülmények okozhattak pillanatnyi tudatzavart, elalvást, amely a baleset bekövetkezésében oki szereppel bírhatott.

Az ügy 2018. márciusában, tehát még az 1998.évi XIX.tv. / régi Be./ hatálya alatt került másodfokú felülbírálat lefolytatása érdekében a Győri Törvényszékre. A másodfokú bíróság az ügyben elsőként nyilvános ülést tűzött, majd megállapította, hogy az esetleges pszichiátriai kompetenciában tartozó tudatzavar kérdéskörét tekintve az elsőfokon felvett bizonyítás nem volt teljeskörű, ezért részbizonyítás keretében elrendelte a vádlott igazságügyi orvosszakértői vizsgálatát, melynek eredményeként a szakértőknek arra kellett választ adniuk, hogy a vádlott jelenleg szenved-e illetve a cselekmény elkövetésekor szenvedett-e az elméműködés kóros állapotában, így különösen tudatzavarban. Amennyiben igen, úgy ez az állapota korlátozta-e avagy kizárta-e beszámítási képességét.

A védelem még az 1998.évi XIX.tv. hatálya alatt becsatolta **szakértő 1** magán igazságügyi orvosszakértői véleményét, az alvási apnoe vizsgálatához kapcsolódó orvosi dokumentációt. A másodfokú bíróság a magánszakértői véleményt okirati bizonyítékként, majd annak a jelenlegi Be. hatálya alatt a védelem által becsatolt kiegészítését a védelem észrevételeként tette tárgyalás anyagává. A törvényszék ezen eljárása érdemben nem kifogásolható. A fellebbezési főügyészi indítvány is e körben kitért a régi és az új Be. együttes kezelésének problémájára. Arra nézve, hogy a régi Be. alatt becsatolt, majd a jelenleg hatályos Be. ideje alatt kiegészített magánszakértői véleményt miként kell kezelni, valóban nincs a jelenleg hatályos Be-ben átmeneti rendelkezés, azonban a Be. 870.§ /1/ bekezdése alapján az adott eljárási cselekmény érvényes, amennyiben megfelel a korábbi szabályoknak függetlenül a jelenleg hatályos szabályozástól. Ez a rendelkezés a jogalkalmazásban erre az esetre is eligazítást jelent. Azt a körülményt, hogy a magánszakvéleményt a másodfokú bíróság okirati bizonyítékként kezelte egyébként sem a védelem, sem az ügyész nem kifogásolta. A törvényszék eljárása tehát nem volt törvénysértő, amikor az eredeti magánszakértői véleményt okiratként, majd a kiegészítést, ahogy arra a védelem is hivatkozott a Be. 198.§ /1/ bekezdése értelmében a terhelt és a védő észrevételének részeként tette tárgyalás anyagává.

Nem tekintette törvénysértőnek a harmadfokú bíróság önmagában azt sem, hogy szakértő 2 orvosszakértőként járt el az ügyben, majd ugyancsak orvosszakértőként vett részt a pszichiáter szakértői vélemény elkészítésében is. Mindez kizárási okot nem valósít meg, szubjektív elfogultsági kifogást pedig sem a védelem sem a vád nem jelzett. Ugyancsak nem került sor ilyen bejelentés megtételére az érintett szakértői intézet illetőleg a szakértők részéről sem. A joggyakorlatban bejelentés hiányában eljárási problémát nem jelent, hogy adott szakértő orvosszakértőként és mint a pszichiáter szakértői vizsgálat részeseként is eljárjon.

Az érdemi felülbírálat során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság alapos bizonyítást vett fel az ügyben. Már a vádemeléskor ismert volt a vádlott alvás-zavara, ehhez társult a napközbeni aluszékonyság szindróma, amely nyilvánvalóan megkerülhetetlen az ismert baleset mellett, hisz ehhez kapcsolódóan kell döntenie az ilyen betegségben szenvedő járművezető felelősségéről. A védelem eredetileg erre alapozva érvelt a Btk. 17.§-a szerinti tudatzavarra, mint kóros elmeállapatra hivatkozva, vitatva ezáltal a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságát.

Maga a közúti baleset, annak adatai, ideje, helyszíne, oka, lefolyása, következményei aggálytalanul megállapíthatók voltak, e körben a tényállást senki nem vitatta. Az alvási apnoe és aluszékonyság szindróma, mint speciális elváltozás, rendellenesség, szakkérdés. Kialakulása, okai, lefolyása és mindennek a következményei, felismerhetősége számtalan olyan kérdést vet fel, ami szakértők számára is gyakran nehezen válaszolható meg.

Az erre vonatkozó magán szakértői anyag és az igazságügyi orvosszakértői vélemény, az ehhez csatlakozó pszichiáter szakértői anyag, a szakértők tárgyaláson történt szóbeli kiegészítései, magyarázatai eredményeként a harmadfokú bíróság értékelése szerint a másodfokú bizonyítás

végére az ügyben elvarratlan szálak, feloldatlan ellentmondások nem maradtak. A másodfokú eljárásban ugyanerre jutott a védelmi és a vádképviselési oldal is. Az orvos és a pszichiáter szakértők feladata élesen elkülöníthető tevékenységet takar. Mindegyik szakértő számára más-más a megválaszolandó kérdés. szakértő 1 pszichiáter szakértő mindenki számára követhető módon bemutatta, hogy miért nem állapítható meg a vádlottnál az elmeműködés kóros állapota, mint ekként értékelhető tudatzavar. Ezt a véleményét az eredetileg az erre hivatkozó védelem is elfogadta.

A bizonyítás eredményeként igazolható volt, hogy a vádlottnál az adott betegség, rendellenesség már a baleset bekövetkeztekor is fennállt, melyről maga is csak utólag értesült a vizsgálatok során. A szakértők kimunkálták a szokványos fáradtság okozta és az alvási apnoe következményeként fellépő álmoság, aluszékonyság közti különbséget és azonosságot. A szakértők és a magánszakértő végső során egyetértett a kérdésekre adott válaszokban, amire határozott, következetes nyilatkozatot tettek szóban és írásban.

A fellebbviteli főügyészség által kiemelt részek mindezt nem gyengítik, különböző irányból és módon feltett kérdésekre adott válaszokról van szó, ráadásul a jegyzőkönyvek hiányossága, hogy azokban nem szerepelnek a szakértőknek feltett kérdések, így nehéz értelmezni az adott válaszokat, amelyek ugyanarról szólhatnak, de rosszul megfogalmazott, félreértett illetve pontatlanul rögzítettek is lehetnek.

Ezzel együtt tény, hogy mindezek tisztásására a harmadfokú eljárásban nincs lehetőség, de a harmadfokú bíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy az egyes bizonyos -valóban zavaros-megfogalmazások mennyiben jelentenek releváns kérdéskört, hisz a szükséges mértékben az ide tartozó tényállás feltárt, de a felelősség eldöntése bírói mérlegelést igénylő további bizonyítékok vizsgálatán, mérlegelésén alapul. Kiemelkedő jelentősége van e körben a vádlotti nyilatkozatoknak. **vádlott neve** vádlottnak a helyszínen tett előadását a bíróság törvényes figyelmeztetés hiányában nem veheti bizonyítékként figyelembe. A vádlott a nyomozati vallomásaiban vall először arról, hogy mit tapasztalt a baleset bekövetkezése előtt 60-70 km/h sebességgel haladtak, **A. települést** már elhagyták, **B. település** felé közlekedtek, amikor szólt a feleségének, hogy a szemét nehezen tudja nyitva tartani, így legelső alkalommal, ahol félre tud állni, kiáll. Menet közben egy pillanatra csukódhatott be a szeme, s amikor kinyitotta, észlelte, hogy kb. 1 méterre áttért a szemközti sávba.

Az elsőfokú eljárásban néhány percben jelölte meg a baleset előtt azt az időt, amikor érezte az álmoságot, majd újabb nyilatkozatában már ezt úgy módosította, hogy talán néhány perccel a baleset előtt tapasztalta álmoságát. Azt végig elmondta, hogy ennek észlelésekor félre akart állni, kereste az ehhez alkalmas helyet. A vádlott a másodfokú eljárásban nem tudta megsaccolni, hogy a baleset előtt mennyivel szólt az álmoságáról a feleségének.

A műszaki szakértő csak a másik sávba áttérés és a két gépjármű ütközés idő- tér adataival tudott szolgálni. Más személyi bizonyíték az ügyben nem állt rendelkezésre, ezért a vádlotti nyilatkozatokat lehetett elsősorban vizsgálni. E kérdéskörben nem volt figyelmen kívül hagyható a vádlott eddigi életvitele, értékrendje, döntései, viszonya az együttélés különböző normáihoz, így a jogi előírásokhoz, ezen belül a közlekedési szabályokhoz is. Mindaddig - a rendelkezésre álló iratok tartalma szerint- ezeknek a vádlott kifogástalanul megfelelt.

A baleset tragikus következménye ismert, a vádlottat erre is visszavezethetően a vitathatatlanul eltérő nyilatkozatai azonban nem teszik hiteltelenné. Az valamennyi nyilatkozatából kitűnik, hogy a büntetőeljárástól függetlenül a mai napig kínozza az önvád, ami a gyász része, nincs köze a büntetőjogi felelősséghez. A vádlott mindezt úgy próbálja feldolgozni, hogy válaszokat keres, próbálja megérteni a történeteket. Nem kívánja elkerülni a felelősséget, nyilatkozataiban szó sincs torzításról, háritásról, legjobb tudása és akarata szerint próbálja felidézni, hogy mi történt. Ezért

helytállóan jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból, többet, mást, mint amit megállapított, nem lehet a tényállásban rögzíteni, térben és időben nem lehet szétválasztani a történeteket.

Ehhez pontosan ki kellene munkálni, hogy a vádlott mikor mit észlelt, hol járt ekkor, ehhez képest mennyi idő telt el, és ez a sebesség függvényében mekkora úton megtett távolságot jelentett. Tény, hogy soproni főútvonalról van szó, tisztázandó kérdésként merül fel, hogy közepes forgalom mellett miért lett volna alkalmas lehúzódás ott és akkor az álmoság észlelésének pillanatában az 1,5 méteres útpadka megléte esetén is. Egy ilyen forgalmas főúton egy indokolatlanul történő megállás, ahol a gépjárműnek a sávba történő belógása elháríthatatlan a műszaki paraméterek miatt, komoly veszélyt jelenthet a közlekedés biztonságára.

Jelen ügyben a vádlott igazoltan a baleset előtt nem tudott alvási apnoe betegségéről, ugyanakkor semmilyen bizonyítékkal nem cáfolt azon következetes előadása, hogy a legelső leállásra alkalmas helyen le akart térni az útról, ahogy azt a feleségének is mondta.

A Kresz.4.§ /1/ bekezdése szerinti általános kötelezettség - biztonságos vezetésre képes állapot-teljesítésére hivatkozással nem sérthető további speciális Kresz. szabály, amiből esetlegesen adott okból olyan egyéb súlyos következmények adódhatnak, amely miatt a gépjármű vezetőjére felelősséget lehetne hárítani.

A vádlott bizonyítékokkal nem cáfoltan az álmoság észlelésekor még mindig nem volt abban a helyzetben, hogy az általa nem ismert betegségének ilyen drámai hatásával kelljen számolnia, azaz ebben a helyzetben nem állt le azonnal, ítéleti bizonyossággal a gondatlanság enyhébb formája sem állapítható meg esetében, mint ahogy arra a törvényszék is megfelelő következtetést vont a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a vádlottat az ellene, a Btk. 235.§ /1/és /2/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt emelt vád alól felmentette, ezért az ítéletábra a törvényszék másodfellebbezéssel támadott határozatát a Be.623.§-a alapján helybenhagyta.

Győr, 2019. június 11.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2019. január 21. napján kelt 3.Bf.78/2018/23. számú ítélete 2019. június 11. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. június 11.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke